

[Arnth Jensen.]

tilsige mit partis tilslutning helt og fuldt dertil, at det rigtigste, vi i dag kunne gøre, ville være, om vi tog hele loven op til fordomsfri behandling — jeg siger udtrykkelig fordomsfri behandling — og igennem denne behandling undersøgte, om vi uden at forringe folkeskolens grundlæggende undervisning og form kunne finde frem til former, som betydeligt mindske de økonomiske krav, men som alligevel indeholdt de såvel sanitære som undervisningsmæssige fremskridt, tiden kræver, og således at det i højere grad blev de enkelte skolekredse, der fik det mere afgørende ord, når talen var om udvidelse af undervisningsområder. Hvis vi kunne samles om en sådan fordomsfri behandling og igennem denne bestræbe os for at komme med en ordning, der mere blev et tilbud end et påbud, tror jeg ikke, vi behøvede at sætte tidsfrister. Så ville der af sig selv komme fart i hele ordningen. Jeg vil mene, at når vi står overfor at pålægge vort samfund, hvadenten det nu bliver staten eller kommunerne, der skal bære det, en så betydelig udgift som over en halv milliard kroner — det ærede medlem hr. Hauberg siger jo, at det strækker sig over 28—30 år, ja, en del af det strækker sig over den tid, men meget af det skal da udredes ret hurtigt, og een ting kommer vi ikke udenom, at det er i dag, vi tager det skridt at pålægge samfundet denne betydelige udgift —, så mener jeg, at forinden vi skrider til det, bør alle udveje forsøges og alle muligheder overvejes. Jeg tror, at det gamle ord, at Paris er en messe værd, også i dette tilfælde har gyldighed, og jeg opfordrer indtrængende til, at man tager imod en sådan opfordring og går ind i en fordomsfri behandling og i sådanne fordomsfri overvejelser

Om den foreslåede tilføjelse til § 64, som giver bemyndigelse til undervisningsministeren til at godkende visse ændringer i folkeskolens ordning og undervisningens ordning og omfang, når ønsker derom fremsættes fra kommuner, som vil iværksætte visse forsøgsarbejder, skal jeg ikke sige meget.

Fra venstres side hilser vi med glæde ethvert initiativ, som tilsigter forbedringer og fremskridt i skolens arbejde, og vi ser gerne, at fremadgigende lærerkræfter i god forståelse med de forældre, hvis børn er dem betroet, får lejlighed til at prøve nye veje og nye former for at opnå det mål, som er opstillet for skolen. Men om den foreslåede bestemmelses ordform er rigtig, ja, det kan vi bedst tale om i det udvalg,

som formentlig vil blive nedsat til at overveje hele lovforslaget. Men jeg erklærer på mit partis vegne, at vi er rede til, som jeg har sagt, en fordomsfri, dybtgående forhandling om hele spørgsmålet, og jeg tror, det vil være til gavn både for skolen og for hele vort samfund.

Karl Olsen: Mit parti har været med til at gennemføre loven om folkeskolen i 1937 og ændringer til denne lov i 1946 og 1947. Nu foreslås fristen for lovens bestemmelser ved dette forslag udskudt til 1958. Mit parti har ikke ændret sin principielle stilling til sagen, men et og andet er der jo sket med hensyn til det danske samfunds økonomi siden da. Der er indtruffet begivenheder, der gør, at vi må tilråde den største forsigtighed med at pålægge stat og kommune store byrder i de kommende år. Med denne betragtning afviser vi ikke lovforslaget, og vi lægger heller ikke op til en stor principiel diskussion om det. Vi ønsker derimod i et udvalg en lidenskabsløs drøftelse af de gjorte erfaringer med hensyn til det byggeri, der efter loven er gennemført — jeg kan her være helt på linie med det ærede medlem hr. Arnth Jensen. Jeg kan også være enig med det ærede medlem hr. Hauberg i, at det er beklageligt, at der ikke er fyldigere oplysninger herom i lovforslaget. Vi er interesserede i at få oplysninger om, hvorledes centralskolerne har virket, samt om de indvendinger mod lovens konsekvente gennemførelse, der utvivlsomt må foreligge fra forskelligt kommunalt hold.

Bestemmelsen i § 63, stk. 6, om en frist til 1. april 1953, inden hvilken planerne skal være udarbejdet, hvis man ønsker at komme i betragtning med hensyn til tilskud, forekommer os at være for rigoristisk og lidet hensigtsmæssig. Det vil være urime ligt under en højkonjunktur at udarbejde plane rtil senere gennemførelse; jeg tror ikke, at noget sådant just vil befordre et prisfald.

Den statistik, der findes i bemærkninger til lovforslaget over de skolesøgende børns tal, viser med stor tydelighed, at det mest aktuelle skolemæssige problem i de første åringer vil være fremskaffelse af lokaler i byerne. Med den voldsomme vækst i børnetallet — tallene opgives i bemærkningerne til 188 000 i 1949, og man regner med i 1959 at være oppe på 302 000, og oven i købet lader bemærkningerne forstå, at man må regne med, at denne vækst vil fortsætte — er der for mig ingen tvivl om, at det er herom, vor opmærksomhed i allerhøjeste grad må koncentrerer, hvis blot en nogenlunde standard skal holdes, hvis man